

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

64. De hujus mundi rebus, divitiis, avaritia, affectu libero, & c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

est, & vertimus omnes lumina, &c. O bre. A
vem diuturnae flagitationis consolatio-
nem!

Gen. 30. Annon similis illa, quae cernens, quod
infœcunda esset, invidit sorori suae, & ait ma-
rito suo: Da mihi liberos, alioquin moriar.

Gen. 35. Quae tamen non multo post ob difficulta-
tem partus periclitari coepit, & egrediente ani-
ma pra dolore, & imminente iam morte vo-
cavit nomen filii sui Benoni, id est, filius dolo-
ris mei!

Math. 6. Quarite, quarite primum regnum DEI,
& iustitiam eius, & haec omnia adicientur
vobis.

D. Ang. l. 5. Ut quaesivit sancta illa Augustini ma-
ter! Et ubi essent tantae preces (inquit in
suis Confess. August.) & tam crebrae sine
intermissione? An verò tu, Deus mise-
ricordiarum, sperneres eor contritum, &
humiliatum viduae castae, ac sobriae, fre-
quentantis eleemosynas, atque servientis
Sanctis tuis, nullum diem praetermit-
tentis oblationem ad altare tuum, bis in
die, mane, & vespere, ad Ecclesiam sine
ulla intermissione venientis, non ad va-
nas fabulas, & aniles loquacitates, sed ut
te audiret in tuis sermonibus, & tu illam
in suis orationibus? Huiusne tu lacry-
mas, quibus non à te aurum, & argen-
tum petebat, nec aliquid mutabile, aut
volubile bonum, sed salutem animae filii
sui, tu, cujus munere taliserat, contem-
neres, & repelleres ab auxilio tuo? Ne-
quaquam, Domine: immò verò aderas,
& exaudiebas, & faciebas ordine, quo
praedestinaveras esse faciendum.

S. Monica recte orare
sciebat.

Usque modo non pesistis quicquam. Petite,
&c. Quid! Non postulaverant confes-
sum hinc inde ad dexteram, & sinistram?
&c. Ah honores, divitiae, &c. non sunt
res quidditative, &c. accidentia sunt, ni-
hil sunt, &c. Interrogemus Salomonem
qui tam abunde haec omnia habuit, videat.
Eccel. 1.
Vanas vanitatum, dicit Ecclesiastes.
Vanas vanitatum, & omnia vanitas. Quid
Hebr.
sibi vult Ecclesiastes? Supputator nume-
rorum. Quò nunc pervenit, ò Salomon!
computus rerum harum omnium, bono-
rum, divitiarum, deliciarum, &c? Vanitas
vanitatum, dicit Ecclesiastes. Et ne putes
errorem in computu, repetit: Vanitas
vanitatum, & omnia vanitas. Hebr. Nihil,
nihil, & omnia nihil.

Hi honores, haec magnitudines sunt en-
tia rationis, non realia. Ego Nabuchodon-
sor quietus eram in domo mea, & florens in pa-
latio meo. O quam verè florens, & flo-
rens in palatio! q. d. extra palatium jam
non amplius aulicorum stipatus caterva,
cum in sylvis morabar, florens non eram.
Vade patet, hos esse accidentarios hono-
res, & ita vanos, ac caducos, ut ad instar
florum omnes evanescent.

Quomodo ceu flos agri, ad insuffla-
tionem evanescent! Cum Iob, stante
Deo, periisse multos jam vidimus: Glo-
ria eius quasi flos agri, &c. qui insufflato-
ne deperit. Isai. 40.

De divite huius saeculi Iacobus: Sicut
flos saeni transibit. Syriacus in praesenti:
Sicut flos herbae praeterit: sic quod sequitur:
Syrinc.
Exoritur est Sol cum ardore, & arefecit fe-
num, flos eius decidit, & decor vultus eius de-
perit: ita & divites in itineribus suis marcescent.

Ad innuendam praesentem defectiorem,
& caducitatem, Syriacè est in praesenti:
Exoritur Sol, arefacit herbam, & flos cadit:
sic etiam divites arefcent, ut scilicet nullam du-
rationem intelligas, quippe quae etiam in
ortu arefit, & siccatur, &c.

O vanam mundi gloriam! ò vaniores
mundi dilectores! Mundus transit, & con-
cupiscentia eius. Alii ex Graec. Transver-
sus agit: quasi circumgyrato capite mun-
di haec inanis diversitas, ac apparatus
suos inspectores transversos agat. Incon-
stantia
Ec. 3.

Digressio de huius mundi re-
bus, divitiis, avaritia, affectu
libero, &c.

PUNCTUM LXIV.

Bona huius
mundi bona
non sunt.
ET certe ad quid tanto ardore haec bo-
na curas postulare, cum re vera bo-
nae non sunt.

Gloria man-
dana vertigi-
nem adfert.
1. Ioan. 2.
Graec.
Sap. 4.
Alii.

stantia concupiscentia transvertit sensum sine malitia. Alii: Circumrotatio concupiscentia transvertit sensum sine malitia, vel decipit aliticiens blanda specie. Est allusio ad lusum puerorum, qui circumgyrant, & cadunt, vel ad eos, qui ob oculos mundum circumrotant.

*Psal. 118.
Hebr.*

Unde precabatur David: *Averte oculos meos, ne videant vanitatem.* Hebr. *Transire fac oculos meos ne scilicet defixi hereant, & ne mihi caput proinde circumgyrent.*

*Matth. 4.
Luc. 4.*

Quid aliud quaesivit Diabolus: dum Christo Domino nostro supra pinnaculum templi sublato, *Ostendit omnia regna mundi*, sed ut norant Evangelistæ, *In momento?* Voluit ei scilicet caput circumgyrare, ut præceps rueret,

*Mundi fugacitas à demonè demonstrata.
Ambrosiū
Luc.*

Sed anima advertite, non potuisse Dæmonem totâ suâ arte diurnum, & æternum monstrare, quod re vera momentaneum est. Unde Ambrosius. *Benè in momento temporis & sæcularia, & terrena demonstrantur, quò non tam conspectus celeritas indicatur, quàm caducæ fragilitas potestatis exprimitur: in momento enim cuncta illa prætereunt, & sæpè honor sæculi abit, antequàm venerit. Quid enim sæculi potest esse diurnum, cum ipsa diurna non sint sæcula?*

*1. Cor. 7.
Syriac.
Græc.*

*Alii.
Mundus amatores suos suspensos habet.
Theoph.*

Dixit Apóstolus. *Præterit figura hujus mundi.* Syriacè: *Transit species hujus sæculi.* Græcè: *Prætercundo suspensos tenet; hec est, suâ fucata specie mundus suos dilectores attonitos tenet.* Alii: *Decipit, vel deludit externa effigies apparens, habitus, & schema lucentis hujus ornatus & species.* Theoph. transfert: *Dissolvitur figura hujus sæculi; & subdit: Quid ergo tenemur amore ejus, qui dissolvitur? Figuram autem appellavit, communefaciens homines ejusmodi esse visus (hoc est ad se, eciem duntaxat) quendam fumum, id est, fumosas quasdam in aère è terra ascendentes spirationes, vaporesque inanes, tamen variis colores, & figuras speciosissimas induant, oculorum pabulum, ac tincturam, esseque superficiem quandam*

Mundus oculorum pabulū.

fluxam, nihil stabile, aut subsistens habentem. Sic ferè ille.

Sensus Apóstoli. conformis est Sapienti in Proverb. dicentis: *Substantia divitiis, urbs roboris ejus, & tanquam murus validus circumdans eum.* Hebr. *Urbs, & murus in imaginatione sua; hoc est, imaginatur urbes, & castella, &c. sed omnia ludicra, & phantastica sunt, &c.*

*Prov. 18.
Hebr.
Et ludicrum imaginationis phantasma.*

De his imaginationibus David: *In civitate tuâ (verâ civitate) imaginem eorum ad nihilum religes.* Ubi vox Hebræa, non veram, sed umbratilem, non solidam, sed imaginariam felicitatem importat. Sic ubi ait: *Verumtamen in imagine pertransit homo, sed & frustrè conturbatur.* Hebr. est: *Verè profectò tantum in umbra, sicut larva, personæ, histrionica pertransi more mimi per theatrum, ubi generatio præterit, &c.* August. verò legit: *Quoniam in imagine ambulet homo, tamen vanè conturbatur; studio scilicet terrenorum, &c.* Lambunt fiti famelicâ imagines rerum. Singula verba sunt ponderanda: Lambunt, &c. non res, sed imagines rerum.

*Psal. 71.
Hebr.*

*Psal. 38.
Hebr.*

De parva rerum omnium duratione, & quàm hæc bona fugacia sint. Jerem. *48. Date flores Moab, quia florens egredietur.* Variab. *Date alas Moab, quia volando volabit, &c.* Ut id benè novcrat Propheta, cum agebat: *Deus vitam meam annuncia vi tibi!* Hebr. *Deus, fugam meam, &c.* Sic ubi legimus: *Qua pro nihilo habentur, eorum anni erunt.* Manè sicut herba transiat, manè floreat, & transeat, manè floreat, & transeat, vespere decidat, induret, & arefeat; Juxta Hebræicum hic sensus est: *Multum conversioni contulit, & saluti, quid omnis vita mortalium, quasi somnium, ita veloci morte contracta est, quæ in similitudinem florum atque fœni, eodem pendè tempore secatur, atque deperit.*

D. Aug.

Mundi homines lambunt imagines rerum.

Ut hanc celeritatem, brevemque rerum harum finem confessi sunt illi, etsi cognitione usi non sunt, qui dicebant: *Venite, utamur creatura, tanquam in juventute.* Sed quomodo? *Celeriter, ad instar canum Ægypti, nimitum fugiendo, quia & hæc bona fugiunt, ac dilabuntur. Non pertranscat nos flos temporis.* Quot verba, tot.

Jerem. 48.

Mundi res omnes fugacissimæ.

Pagnin.

Tigur.

Vatabl.

Psal. 55.

Hebr.

Psal. 89.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Sap. 2.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

Hebr.

tot veritates. Verè flos, & verè pertransiens, &c. Alii ex Græco: *Non prætreat nos flos æris.* Aërea, vana hæc omnia sunt. *Coronatus nos rosus, antequàm marcescant.* O stultitiam! Cognoscitis marcescere, & eisdem coronamini? Coronatis caput, sedem mentis, & intellectus, inquit Tertull. caducis hæc terrenarum rerum floribus, mentis despectu contemendis? Hæc est miseria: cernuntur hi flores marcescere; & iisdem homines coronantur, &c.

Nullum sit pratum, quod non pertranscat luxuria nostra. O quam benè pertranscat! quam fugax vana illa delectatio! sed certe fugax nō erit pœna, quæ correspondet perpetuæ peccati libidini, &c. *Vbiq; relinquamus signa lætitiæ.* Signa lætitiæ, non lætitiæ sunt mundi voluptates: signa solium, & umbræ, & vestigia voluptatum, &c. *Quoniam lumbi mei impleti sunt illusionibus.* Notat D. Ambr. gustus, & voluptates illusiones esse, somnias voluptates esse, non veras.

Ut id confessi sunt illi Sap. 5. *Lassati sumus in via iniquitatis, & perditionis.* Græcè: *Iniquitatis impleti sumus viis;* quasi dicerent: Nunc per viam ambitionis, nunc adulationis, nunc per hanc, nunc per illam ambulavimus. *Impleti sumus viis, ambulavimus vias difficiles.* Græcè: *Ambulavimus vias invias.* Ut ad illam delectationem perveniremus, mille vias ambulavimus, ivimus, rediimus, &c. Tandem adepti voluptates, honores sumus, at quādiu durarunt? Tot labores pro quā duraturis rebus! *Transferunt illa omnia, tanquàm umbra, &c.* quæ gradatim celeritatem denotant, &c. *Transferunt in affectum cordis.* Symmac. *Prætergressi sunt apparentia cordis.* Alii: *Transferunt in imaginibus cordis.* Hebr. *Transferunt in soliditatem, ac veritatem, sed apparentem, ac proinde cordis famem non satiantem, & celeritatem simul notare est.* Memini ciborum illorum depictorum ante illum appositorum: memini illius, qui somniabat se comedere, &c. De his dici potest: *Transferunt in picturas cordis, &c.*

Aquâ bonorum horum temporalium cordis humani sitim non extinguui, & quā sit ardens hæc sitis in rerum harum terrenarum amatoribus.

PUNCTUM LXV.

HYdropicus Evangel. uti propter tumorem superbi symbolum est, sic propter sitim, est typus eorum, qui harum rerum desiderio, & amore flagrant. Omnes homines siti ardeat. unde i. Iesu Dei vocatur ad aquas, quæ sitim explere possunt: *Omnes sistentes venite ad aquas.* Sed, ô rem, quæ in stupore detinet Cælos ipsos! Cum tantâ siti viros Dei fontes ardens præterit homo, & anhelus currit ad dissipatas harum rerum cisternas. *Obstupescite, Cali, super hoc.*

In Apocal. vidit Propheta bestiam cū septem capitibus, & decem cornibus, supra quam sedebat mulier amicta purpura, & auro, unicum aureum calicem in manu habens, & circa eam Reges terre, & in fronte habebat scriptū: *Mysterium.* D. Joannes ait, obstupescitum se hic, & ceu extra positum perstitisse: *Et miratus sum, inquit, admiratione magna, &c.* Quā de re? q. d. Apostolus: Omnis terra præ siti arida, omnes homines sitibundi inter ea capita, & cornua se invicem comprimentes, ut ad calicem ora apponerent! *Miratus sum admiratione magna, Mysteriū.* Qui fieri potest, ut tot sitibundi ex uno calice sitim extinguant? Nec stilla? &c. Et pro hac, ô quot labores! ô quot calamitates perferunt, &c. Morem gerere septem capitibus opus est, & tandem, quod bibis, absinthium est, &c.

Unus, qui biberat: *Inebriavit me absinthio, ajebat, felle, & dolore.* O miseros, qui ed amplius sitiunt! Rex ille Babylonæ hæc siti laboras nonnullos vocavit: *Et habuit cū eis mysteriū cōsiliū sui.* Quodnam? *Ut omnem terram suo subjugaret imperio.* O sitim ardentem! Quid si subjugasset? Extinxissetne sitim? Majori quā antea exarsisset

Alii ex Græc.

Carnis voluptas fugax, pœna perpetua.

Psal. 37.

Sap. 5. Græc.

Psal. 72. Symmac. Alii. Hebr.

Luc. 14.

Isai. 55.

Jerem. 2.

Apoc. 17.

Thren. 3.

Judith 3.